

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 137

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 20 februarie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 554 din 18 septembrie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală	2–6
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
7. — Ordonanță de urgență privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	7–12
8. — Ordonanță de urgență privind unele măsuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO)	13–14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
36. — Decizie privind reluarea activității domnului Ion Anghel în funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Apelor și Pădurilor	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 554**

din 18 septembrie 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 din Legea nr. 207/2015
privind Codul de procedură fiscală**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cosmin-Marian Văduva	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Matei-Eugen Vasile în Dosarul nr. 6.589/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.899D/2017.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 septembrie 2018, în lipsa părților, care au fost legal citate. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus note scrise în sensul admiterii acesteia.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care evocă dispozițiile art. 8 paragraful 2 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care permit, în anumite condiții și scopuri, ingerința unei autorități publice în viața privată. Arată că ingerința este prevăzută de lege, respectiv art. 8 din Legea nr. 677/2001, și necesară în vederea asigurării colectării veniturilor la bugetul de stat. Prin urmare, conchide reprezentantul Ministerului Public, excepția de neconstituționalitate este nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 septembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 6.589/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.** Excepția a fost ridicată de Matei-Eugen Vasile, reclamant într-o cauză având ca obiect anularea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 558/2016 privind Procedura de publicare a listelor debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale cu privire la persoanele fizice, încălcând art. 26 și art. 53 din Constituția României. Datele publicate de Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) în temeiul acestor prevederi din Codul de procedură fiscală și al Ordinului președintelui ANAF nr. 558/2016 atacat sunt date personale, respectiv date despre

persoane identificate sau identificabile, menționându-se numele, localitatea de domiciliu și informații fiscale (debite), care sunt acoperite de noțiunea de *viață privată*, în înțelesul alin. (1) din art. 26 al Constituției României. În consecință, orice măsură care aduce atingere dreptului la viață privată, cum este și publicarea unor liste ale „datornicilor” cu referire la persoane fizice identificate sau identificabile, reprezintă o restrângere neconstituțională a acestui drept, dacă nu respectă cerințele art. 53 din Constituția României.

6. Autorul apreciază că dispozițiile legale criticate nu urmăresc niciunul dintre scopurile prevăzute de art. 53 alin. (1) din Constituție și nu îndeplinesc nici condițiile referitoare la necesitatea și proporționalitatea restrângerii. Astfel, „*descurajarea, prevenirea și reducerea arieratelor la bugetul general consolidat*” și „*creșterea gradului de conformare voluntară și reducerea arieratelor*”, menționate ca scop al art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală de către părțile prin întâmpinarea formulată în cauza aflată pe rolul instanței judecătorești care a sesizat Curtea Constituțională, nu se încadrează în niciunul dintre scopurile menționate limitativ de prevederile art. 53 alin. (1) din Constituție.

7. Cu privire la proporționalitatea măsurii restrângerii, autorul arată că prevederile art. 162 din Legea nr. 207/2015 nu stabilesc nicio măsură de natură a realiza un just echilibru între scopul urmărit și respectarea dreptului la viață privată al persoanelor fizice. În temeiul acestei prevederi legale, organele fiscale pot proceda și au și procedat la publicarea de date personale a zeci sau sute de mii de persoane fizice, într-o formă care permite reutilizarea acestora de către cei care doresc, fără nicio formă de protecție.

8. Mai mult, arată autorul, scopul urmărit, respectiv reducerea arieratelor, poate fi atins și pe alte căi, respectiv prin procedura de executare silită, având în vedere că este vorba de debite deja înregistrate, care nu presupun nicio atingere adusă dreptului la viață privată.

9. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** arată că punctul său de vedere este obligatoriu față de dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 doar în măsura în care excepția de neconstituționalitate ar fi fost invocată din oficiu, pentru motivarea încheierii de investire. În schimb, în celelalte ipoteze, anume atunci când titularul excepției este una dintre părțile litigante, instanța de judecată are doar facultatea de a prezenta o opinie.

10. Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. Avocatul Poporului arată că își menține punctul de vedere exprimat într-un dosar anterior al Curții Constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse de autorul excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, care au următorul cuprins: „(1) *Organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane fizice și juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații.* (2) *Lista se publică trimestrial, până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare și cuprinde obligațiile fiscale restante la sfârșitul trimestrului și neachitate la data publicării listei, al căror plafon se stabilește astfel: a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F.; b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.*

(3) *Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează.*

(4) *În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații.*

(5) *Prevederile prezentului articol se aplică și pentru obligațiile fiscale stabilite prin titluri de creanță împotriva cărora contribuabilul a exercitat căile de atac prevăzute de lege, până la soluționarea căilor de atac, caz în care organul fiscal face mențiuni cu privire la această situație. Ori de câte ori contribuabilul obține suspendarea executării actului administrativ fiscal în condițiile Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).”*

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale de la art. 26 care reglementează dreptul la viață privată și prevederilor art. 53 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că în Hotărârea din 8 noiembrie 2016, pronunțată în Cauza *Magyar Helsinki Bizottság împotriva Ungariei*, pct. 192, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut următoarele: „În contextul datelor personale, Curtea s-a referit anterior la Convenția Consiliului Europei din 28 ianuarie 1981 pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal, adoptată la Strasbourg la 28 ianuarie 1981 (...), al cărei scop este «să asigure...pentru orice particular...respectul pentru drepturile și libertățile sale fundamentale, și în particular dreptul său la viață privată referitor la procesarea automată a datelor personale care îl privesc» (Articolul 1). Datele personale sunt definite în articolul 2 ca «orice informație referitoare la un particular identificat sau identificabil» (...). Curtea a identificat exemple de date personale referitoare la cele mai intime și personale aspecte ale unui particular, cum sunt situația sănătății (...), atitudinea referitoare la religie (...), și orientarea sexuală (...) și a stabilit că astfel de categorii de date constituie componente particulare ale vieții private care se bucură de întinderea protecției articolului 8 din Convenție”.

17. În plus, Curtea Constituțională a reținut, în jurisprudența sa, de exemplu în Decizia nr. 498 din 17 iulie 2018, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 650 din 26 iulie 2018, paragraful 30, că datele personale și procesarea acestor informații țin de viața privată a individului.

18. Prin urmare, având în vedere cele învederate, precum și faptul că informațiile referitoare la înregistrarea de către persoana fizică a unor obligații fiscale restante, precum și la cuantumul acestora sunt date cu caracter personal acoperite de dispozițiile art. 8 paragraful 1 din Convenție, Curtea reține că dispozițiile art. 26 alin. (1) din Constituție și cele ale articolului 8 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt deopotrivă **aplicabile** în cauza de față.

19. Curtea reține, în continuare, că informațiile la care se referă dispozițiile art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt date cu caracter personal și în sensul dispozițiilor art. 4 pct. 1 din Regulamentul 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor), publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 119 din 4 mai 2016, potrivit căruia „«date cu caracter personal» înseamnă orice informații privind o persoană fizică identificată sau identificabilă («persoana vizată»);”. În plus, protecția datelor cu caracter personal este consacrată atât la nivelul dreptului primar al Uniunii Europene, respectiv dispozițiile art. 8 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, potrivit căruia „(1) Orice persoană are dreptul la protecția datelor cu caracter personal care o privesc. (2) Asemenea date trebuie tratate în mod corect, în scopurile precizate și pe baza consimțământului persoanei interesate sau în temeiul unui alt motiv legitim prevăzut de lege. Orice persoană are dreptul de acces la datele colectate care o privesc, precum și dreptul de a obține rectificarea acestora.”, cât și la nivelul dreptului derivat european, respectiv art. 1 alin. (2) din Regulamentul anterior menționat, potrivit căruia „Prezentul regulament asigură protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice și în special a dreptului acestora la protecția datelor cu caracter personal.” Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, **datele fiscale constituie date cu caracter personal** în sensul articolului 2 litera (a) din Directiva 95/46 (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 27 septembrie 2017, *Peter Puškár*, C-73/16, ECLI:EU:C:2017:725, punctul 41, și Hotărârea din 1 octombrie 2015, *Bara și alții*, C-201/14, EU:C:2015:638, punctul 29).

20. Curtea reține, procedând la efectuarea testului de proporționalitate, că publicarea de către organele fiscale pe pagina de internet proprie a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații, impusă de dispozițiile art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, reprezintă un amestec/o **ingerință** în dreptul cetățenilor ca autoritățile publice să le respecte și să le ocrotească viața privată. Ca atare, Curtea va verifica dacă ingerința respectă condițiile prevăzute de dispozițiile art. 8 paragraful al 2-lea din Convenție, potrivit căruia „Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora.”

21. Cu referire la condiția ca ingerința să fie prevăzută de lege, Curtea observă că, în jurisprudența sa constantă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că aceasta implică deopotrivă exigența ca ingerința să aibă un temei în dreptul intern și să fie compatibilă cu domnia legii, principiu expres menționat în Preambulul Convenției și inerent obiectului și

scopului articolului 8 din Convenție (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *S. și Marper împotriva Marii Britanii*, pct. 95—96, precum și hotărârile acolo citate). Astfel, legea trebuie să fie în mod adecvat accesibilă și predictibilă, adică formulată cu o precizie suficientă încât să îi permită particularului — la nevoie cu sfat potrivit — să își reglementeze conduita. Pentru ca dreptul intern să îndeplinească aceste cerințe, trebuie să ofere protecție juridică adecvată împotriva arbitrariului și, ca atare, să indice cu suficientă claritate întinderea puterii discreționare conferite autorităților competente și maniera exercitării acesteia. Nivelul de precizie impus legislației interne — căreia nu i se cere, sub nicio formă, să dispună cu privire la orice posibilitate — depinde într-o măsură considerabilă de conținutul actului normativ în discuție, domeniul său de aplicare și numărul și calitatea celor cărora le este destinat.

22. În aplicarea acestor principii în cauza de față, Curtea reține că, referitor la condiția ca ingerința să aibă un temei în dreptul intern, aceasta este în mod evident satisfăcută, având în vedere că publicarea de către organele fiscale pe pagina de internet proprie a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații este prevăzută într-un act de reglementare primară, respectiv în dispozițiile art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

23. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 162 din Codul de procedură fiscală respectă și exigențele de claritate a legii întrucât **întinderea puterii discreționare a organelor fiscale este bine delimitată**. Astfel, sunt descrise cu un grad rezonabil de precizie, pe de o parte, situația de fapt care poate antrena exercitarea autorității organelor fiscale, respectiv înregistrarea unor obligații fiscale restante și, pe de altă parte, conținutul și natura intervenției organelor fiscale, respectiv publicarea pe pagina proprie de internet a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații.

24. De asemenea, Curtea reține că orice persoană, cu un grad minimal de diligență, poate realiza dacă este vizată de dispozițiile art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, având în vedere, în special, faptul că termeni și noțiuni precum *obligație fiscală*, *înregistrare de întârziere în executarea acestora* sau *obligații fiscale restante* nu sunt folosiți în legislația procesuală fiscală într-un mod care se îndepărtează de la semnificația obișnuită a acestora în limbajul cotidian. În plus, Codul de procedură fiscală conține definiții tehnice ale noțiunilor *obligație fiscală*, *obligație fiscală principală* și *obligație fiscală accesorie* (a se vedea definițiile de la art. 1 pct. 27, 28 și 29 din Codul de procedură fiscală). De asemenea, Ordinul președintelui ANAF nr. 558/2016 conține o definiție suficient de detaliată a noțiunii esențiale *obligații fiscale restante* și indică, în plus, obligațiile fiscale care nu sunt considerate obligații fiscale restante (a se vedea pct. 3 din anexa la Ordinul președintelui ANAF nr. 558/2016).

25. Curtea mai reține că nici faptul publicării informațiilor prevăzute de art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală nu poate ridica, în mod normal, dificultăți de înțelegere pentru orice persoană care depune minime diligențe în acest sens. În sfârșit, cu privire la problema dacă dispozițiile art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală sunt de așa natură formulate încât destinatarii acestora au posibilitatea să își conformeze conduita prin luarea în considerare și a măsurilor pe care acestea le prevăd, Curtea reține dispozițiile art. 56 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice.*” Or, în condițiile în care însăși Constituția stabilește într-o manieră lipsită de echivoc o astfel de obligație, destinatarii dispozițiilor criticate în prezenta cauză și care, în principiu, sunt aceiași cu destinatarii îndatoririi consacrate de art. 56 din Constituție își pot adapta cu relativă

ușurință conduita prin luarea în considerare a dispozițiilor art. 162 din Codul de procedură fiscală.

26. Curtea conchide că dispozițiile art. 162 din Codul de procedură fiscală respectă exigențele de calitate a legii, stabilite în jurisprudența sa constantă, precum și în cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

27. Cu referire la **legitimitatea** obiectivului urmărit de stat prin ingerința în viața privată ocrotită și garantată de art. 26 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că, potrivit pct. 1 al anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. 558/2016, obiectivul dispozițiilor criticate constă în *descurajarea acumulării de arierate bugetare de către contribuabili, persoane fizice și juridice*. Cu alte cuvinte, măsura criticată în prezenta cauză urmărește sporirea efectivității încasărilor bugetare. Acest obiectiv poate fi ușor subsumat conceptului de *bunăstare economică a țării*, conținut în enumerarea de la paragraful 2 al art. 8 din Convenție, iar legitimitatea lui nu poate fi pusă la îndoială, în contextul în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, prin Hotărârea din 23 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Gasus Dossier- Und Fördertechnik GmbH împotriva Olandei*, pct. 61, că „**facilitarea recuperării datoriiilor fiscale se situează în mod clar în limitele interesului general.**”

28. Ca ultimă etapă a testului de proporționalitate, Curtea va analiza dacă, prin adoptarea măsurii criticate, statul a menținut un just echilibru între cele două interese concurente, respectiv dreptul fundamental la respectarea de către autoritățile publice a datelor cu caracter personal și interesul public al asigurării colectării efective a impozitelor și taxelor. Altfel spus, Curtea va stabili, urmând dispozițiile art. 8 paragraful 2 din Convenție, dacă publicarea de către organele fiscale pe pagina de internet proprie a listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestor obligații constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru bunăstarea economică a țării.

29. Principiile care vor ghida această analiză a Curții sunt cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, de exemplu Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în Cauza *G.S.B împotriva Elveției*, pct. 89—90, ca fiind aplicabile în ceea ce privește categoriile speciale de date cu caracter personal (*date sensibles*). Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului subliniază rolul esențial jucat de protecția datelor cu caracter personal în protejarea respectului față de viața privată așa cum este garantată de articolul 8 din Convenție. Dreptul intern trebuie deci să prevadă garanții potrivite în vederea prevenirii oricărei comunicări sau dezvăluiri a datelor personale medicale în măsura în care acestea pot să fie inconsistente cu garanțiile oferite de articolul 8 din Convenție. Mai mult, Curtea acceptă că protecția confidențialității anumitor tipuri de date personale poate să cedeze în fața interesului referitor la investigarea și urmărirea infracțiunilor și a celui referitor la publicitatea procedurilor judiciare. În final, Curtea recunoaște că o marjă de apreciere trebuie lăsată autorităților naționale competente cu referire la menținerea unui just echilibru între, pe de o parte, interesul publicității procedurilor judiciare, și, pe de altă parte, interesele părții sau ale unui terț în menținerea confidențialității unor astfel de date.

30. În verificarea procesului de menținere de către legiitor, când a adoptat dispozițiile art. 162 din Codul de procedură fiscală, a justului echilibru între, pe de o parte, interesul privat referitor la datele cu caracter personal, protejat de art. 26 alin. (1) din Constituție și art. 8 paragraful 1 din Convenție, și, pe de altă parte, interesul public al unei colectări efective a impozitelor care face parte din realizarea bunăstării economice a țării, protejat de art. 8 paragraful 2 din Convenție, Curtea Constituțională va analiza, mai întâi, importanța interesului public și, ulterior, a celui privat.

31. În ceea ce privește importanța **interesului public al unei colectări efective a impozitelor și a taxelor**, Curtea reamintește că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili taxele și impozitele, precum și de a configura regimul juridic al acestora, întemeiate, potrivit paragrafului 15 al Deciziei nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, pe dispozițiile art. 139 alin. (1) din Constituție. În aceeași decizie, Curtea a evocat și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care a statuat că statul, mai ales atunci când elaborează și pune în practică o politică în materie fiscală, se bucură de o marjă largă de apreciere, cu condiția existenței unui „just echilibru” între cerințele interesului general și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale omului (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 23 februarie 2006, pronunțată în Cauza *Stere și alții împotriva României*, paragraful 50) [paragraful 16].

32. De asemenea, Curtea reține și faptul că, pronunțându-se cu privire la acțiunile pe care statul le consideră necesare în vederea asigurării plății impozitelor și taxelor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, prin Hotărârea din 23 februarie 1995, pronunțată în Cauza *Gasus Dosier- Und Fördertechnik GmbH împotriva Olandei*, pct. 60: „[...] cauza de față privește dreptul statelor să adopte legi pe care le consideră necesare în scopul «asigurării plății taxelor» [...] În adoptarea unor astfel de legi, puterii legiuitoare trebuie să i se recunoască o largă marjă de apreciere, în special cu privire la problema dacă — și, în caz afirmativ, în ce măsură — autoritățile fiscale trebuie să fie plasate într-o situație mai bună pentru a executa datoriile fiscale decât poziția în care se află creditorii obișnuiți cu referire la executarea datoriilor comerciale. Curtea respectă opțiunea legiuitorului în asemenea privințe, cu excepția cazului în care aceasta este lipsită de orice fundament rezonabil”.

33. De asemenea, în Hotărârea din 14 ianuarie 2014, pronunțată în Cauza *Mateescu împotriva României*, paragraful 26, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că „[...] obiectul art. 8 este în principal acela de a proteja persoanele particulare împotriva ingerinței arbitrare a autorităților publice, obligând statul să se abțină de la asemenea ingerințe. Într-un astfel de context, trebuie să se țină seama de justul echilibru care trebuie păstrat între interesul general și interesele persoanei în cauză. Marja de apreciere a statului este mai amplă în cazul în care se impune păstrarea unui echilibru just între interese private și publice concurente sau între diverse drepturi prevăzute de Convenție [a se vedea, între multe alte hotărâri, *Evans împotriva Regatului Unit (MC)*, nr. 6.339/05, pct. 77, CEDO 2007-1]”.

34. Într-o cauză ale cărei particularități de fapt sunt, sub aspecte importante, asemănătoare cu cele din cauza în care a fost ridicată prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 mai 2006, pronunțată în Cauza *Riener împotriva Bulgariei*, paragraful 119, a reținut că „Interesul public în recuperarea impozitelor neplătite de o asemenea valoare [estimată la 150.000 euro] poate justifica limitări adecvate ale drepturilor petentului. Statele se bucură de o anumită marjă de apreciere în instituirea și organizarea politicilor lor fiscale și să adopte măsurile menite să asigure plata impozitelor” (instanța europeană a trimis, *mutatis mutandis*, la Hotărârea din 22 septembrie 1994, pronunțată în Cauza *Hentrich împotriva Franței*, pct. 39).”

35. Cu referire specifică la interesul unei mai eficiente colectări a impozitelor, Curtea reține că însăși **existența** statului și a instituțiilor sale este condiționată de disponibilitatea resurselor financiare. Din acest motiv, titlul IV al Constituției — *Economia și finanțele publice* —, precum și alte articole din Constituție, conțin dispoziții care tratează acest aspect. Astfel, dacă art. 137 alin. (1) din Constituție prevede că „Formarea, administrarea, întreținerea și controlul **resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor**

publice sunt reglementate prin lege”, iar potrivit art. 139 alin. (1), „Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege”, art. 56 alin. (1) dispune că „**Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice**”.

36. De altfel, și Curtea Constituțională a reținut importanța constituțională a interesului public de a încasa creanțele bugetare. Astfel, în Decizia nr. 1.495 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 55 din 21 ianuarie 2011, Curtea a făcut referire la existența unei abordări constante a instanței de contencios constituțional în sensul că adoptarea unui regim juridic special în materia creanțelor bugetare își găsește fundamentul constituțional în dispozițiile art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, conform cărora statul trebuie să asigure, printre altele, protejarea intereselor naționale în activitatea financiară. Acest temei constituțional justifică un drept special, de preferință în favoarea statului, în ceea ce privește efortul de încasare a creanțelor bugetare și de asigurare a veniturilor publice la bugetul de stat. Tocmai acest drept special al statului întărește concluzia potrivit căreia interesul public al colectării taxelor și impozitelor are o greutate mare.

37. Cu referire specifică la **interesul protejat de art. 8 din Convenție**, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat, în Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în cauza *G.S.B împotriva Elveției*, precitată, pct. 93, că rezultă din jurisprudența sa că protecția acordată datelor personale depinde de o serie de factori, incluzând natura dreptului convențional în discuție, importanța sa pentru persoana în cauză și natura și scopul ingerinței. Potrivit Hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *S. și Marper împotriva Marii Britanii*, pct. 102, marja de apreciere a statului tinde să fie mai redusă atunci când dreptul în discuție are o importanță crucială pentru exercitarea efectivă de către individ a unor drepturi intime sau drepturi cheie. În cazul în care un aspect cu o importanță specială pentru existența sau identitatea individului este în joc, marja permisă statului trebuie să fie restricționată.

38. În aplicarea acestor principii la cauza de față, Curtea reține că publicarea pe pagina de internet proprie a organelor fiscale a listelor debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și a cuantumului acestora, în niciun caz nu pune în discuție aspecte cruciale ale vieții private a acestor debitori și cu atât mai puțin ridică probleme care țin de identitatea ori existența acestora. În mod similar, de altfel, s-a raportat Curtea Europeană a Drepturilor Omului la situația de fapt din cauza soluționată prin Hotărârea din 22 decembrie 2015, pronunțată în Cauza *G.S.B împotriva Elveției*, precitată, pct. 93. Astfel, Curtea a reținut că „dezvăluirea de informații personale criticată viza doar date bancare ale petentului, adică **informație financiară pură**; aceasta, deci, **nu implică în niciun caz transmiterea de detalii intime sau date strâns legate de identitatea sa, care ar fi pretins o protecție sporită. Ca atare Elveția a avut o marjă largă de apreciere într-un asemenea caz**”.

39. Astfel, art. 162 alin. (3) din Codul de procedură fiscală dispune că „**Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura căreia acestea funcționează**.” Această dispoziție reprezintă manifestarea intenției legiuitorului de a nu-l lua prin surprindere pe debitor, care poate evita *in extremis* publicarea informațiilor care au caracter personal pe site-ul organului fiscal prin plata restanțelor imediat ce primește notificarea. Mai important, acest alineat reprezintă garanția că scopul pentru care datele cu caracter personal sunt publicate pe internet este exclusiv acela de a-i determina pe debitori să își execute obligațiile fiscale restante. Publicarea listei debitorilor persoane fizice care înregistrează obligații fiscale restante,

precum și a cuantumului acestor obligații reprezintă un mijloc care este apt să conducă la o mai bună colectare a impozitelor și a taxelor care, la rândul său, reprezintă o condiție necesară pentru subzistența statului însuși și a structurii constituționale.

40. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 162 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, „*În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații*”, iar, potrivit pct. 13 al anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. 558/2016, „*În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal central operează, din oficiu, modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații, în sensul eliminării din liste*”. Aceste dispoziții sunt dovada că măsura criticată prin prezenta excepție de neconstituționalitate se rezumă să interfereze cu viața privată a persoanelor doar pentru atingerea obiectivului urmărit și doar atât cât este necesar pentru a atinge obiectivul legitim urmărit prin instituirea ei. De asemenea, aceste dispoziții legale reprezintă garanția oferită debitorilor că, odată ce și-au achitat obligațiile fiscale restante, nu mai pot fi identificați pentru o perioadă mai lungă decât cea necesară scopului în vederea căruia sunt stocate (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 4 decembrie 2008, pronunțată în cauza S. și Marper împotriva Marii Britanii, pct. 103: „*Dreptul intern trebuie, mai ales, să asigure că asemenea date sunt relevante și nu sunt excesive prin raportare la scopurile pentru care ele sunt stocate; și că sunt păstrate într-o formă care să nu permită identificarea titularilor drepturilor cu privire la acestea pentru perioade care nu sunt mai lungi decât perioada necesară scopului în vederea căruia acestea sunt stocate (a se vedea articolul 5 din Convenția pentru Protecția Datelor și Preambulul acesteia și Principiul 7 al Recomandării nr. R(87) 15 a Comitetului de Miniștri care reglementează folosirea datelor personale de către poliție). Dreptul intern trebuie, de asemenea, să ofere garanții adecvate că datele personale reținute sunt în mod eficient protejate de folosire neconformă și de abuz (a se vedea, mai ales, articolul 7 al Convenției Protecției Datelor)*”.

41. Curtea reține că statul păstrează o marjă de apreciere cu privire la stabilirea termenului în care trebuie operate modificările pe site-ul organului fiscal. Cu referire la stabilirea concretă a termenului, respectiv 15 zile, Curtea constată că acesta este rezonabil.

42. În sfârșit, potrivit pct. 16 al anexei la Ordinul președintelui ANAF nr. 558/2016, „*De corectitudinea acestor informații care vor fi transmise Direcției generale de tehnologia informației în vederea publicării pe site-ul Agenției Naționale de Administrare Fiscală răspunde conducătorul organului fiscal central*

45. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Matei-Eugen Vasile în Dosarul nr. 6.589/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 162 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 septembrie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. VALER DORNEANU

competent în administrarea obligațiilor fiscale restante ale debitorilor ce fac obiectul publicării”. O astfel de prevedere reprezintă tocmai o garanție în sensul că prelucrarea datelor cu caracter personal nu va fi realizată în mod abuziv, ci conform exigențelor jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

43. Prin urmare, având în vedere caracterul adecvat al garanțiilor prevăzute de art. 162 din Codul de procedură fiscală, Curtea apreciază că intensitatea ingerinței nu este excesivă. Această concluzie este determinată și de împrejurarea că ingerința vizează obligațiile fiscale **restante** ale acestora și nu obligațiile fiscale neajunse la scadență. Mai mult decât atât, contribuabilul este pe deplin conștient de (1) rangul **constituțional** al îndatoririi de a contribui la cheltuielile publice și că (2) orice obligație se naște în vederea executării ei, întocmai și **la timp**, astfel încât cu greu se poate admite că folosirea, de către titularul dreptului și obligației de a colecta taxele și impozitele, a unui instrument precum măsura criticată este de natură să îi ia prin surprindere pe contribuabili. Curtea mai reține că, în contextul prezentei analize, o anumită relevanță prezintă și faptul că, în sistemul structurii constituționale actuale, obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice, reprezintă una dintre îndatoririle fundamentale consacrate de capitolul III — *Îndatoriri fundamentale* din titlul II al Constituției României. Rezultă deci că acestei îndatoriri trebuie să îi fie recunoscut un rol aparte, în orice caz suficient de important încât să legitimizeze statul, ca titular al dreptului de a încasa obligațiile și taxele menționate în dispozițiile art. 56 alin. (1) din Constituție, să adopte o măsură precum cea prevăzută de art. 162 alin. (1) din Codul de procedură fiscală.

44. În final, Curtea reține că și Curtea Constituțională a Sloveniei, într-o hotărâre prin care a respins criticile de neconstituționalitate formulate împotriva unei măsuri similare celei criticate în prezenta cauză, a stabilit că „*Un sistem fiscal efectiv servește, fără îndoială, un interes public. În plus, Adunarea Națională a arătat că publicarea s-a făcut și în scopul de a oferi publicului general o viziune cu privire la situația restanțierilor fiscali. [...] În măsura în care restanțierii nu își plătesc impozitele, sarcina fiscală a fiecărui contribuabil devine mai mare sau serviciile oferite acestora de către stat pot fi limitate*”. De asemenea, Curtea Constituțională a Sloveniei, în decizia anterior citată, a mai arătat că „*Informația că un particular este restanțier fiscal nu se poate bucura de o protecție puternică în ceea ce privește caracterul privat al informațiilor. Această informație nu evidențiază detalii referitoare la viața privată a particularului cu privire la care acesta și-ar putea forma așteptarea legitimă că vor rămâne ferite de privirea publicului*”.

Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

privind unele măsuri temporare referitoare

la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii,

formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor,

examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii,

stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați,

precum și pentru modificarea și completarea

Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor,

Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Având în vedere că prin Legea nr. 242/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor au fost aduse modificări și completări substanțiale în ceea ce privește concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul judecătorilor și procurorilor și examenul de capacitate al acestora,

luând în considerare faptul că, potrivit noilor dispoziții, concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii se anunță cu cel puțin 6 luni înainte de data stabilită pentru concurs,

totodată, potrivit noilor dispoziții legale, menționate anterior, verificarea condiției de bună reputație și a aptitudinii psihologice a candidaților la concursul de admitere la Institut se va face anterior susținerii probelor de concurs, fiind necesară asigurarea persoanelor care vor face aceste verificări pentru un număr de câteva mii de candidați,

întrucât, în situația aplicării noilor dispoziții privind structura examenului de admitere la Institutul Național al Magistraturii organizat în anul 2019, durata previzibilă a concursului de admitere va fi de 8—9 luni, astfel încât, în situația aplicării acestora, concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii ar trebui anunțat cel târziu în luna februarie a anului în curs, neputând fi asigurat timpul necesar pentru adaptarea legislației secundare în condiții de transparență decizională și pentru organizare logistică a concursului în noua formă reglementată prin Legea nr. 242/2018,

ținând seama de faptul că Legea nr. 242/2018 a majorat durata cursurilor de formare profesională la Institutul Național al Magistraturii, la 4 ani, și a stabilit o nouă structură a cursurilor de formare profesională constând în urmarea de către auditorii de justiție, după primul an de cursuri, a unor stagii de pregătire practică pentru perioade de câte șase luni la instanțe, parchete, penitenciare și cabinete de avocatură, precum și la alte instituții cu relevanță pentru pregătirea profesională, stagiile urmând a fi organizate pe baza unor protocoale de colaborare între Institutul Național al Magistraturii și aceste instituții cu relevanță pentru pregătirea profesională,

având în vedere faptul că, la finalul fiecărui stagiu, îndrumătorii de practică, stabiliți prin Regulamentul de organizare, desfășurare și evaluare a stagiilor de practică, vor realiza o evaluare a capacității fiecărui auditor de a exercita funcția de judecător sau procuror, iar nota finală de absolvire a Institutului Național al Magistraturii este compusă din media de la examenul de absolvire prevăzut de lege, ce va avea o pondere de 60%, și media rezultată din evaluările realizate pe durata studiilor în cadrul Institutului Național al Magistraturii, ce va avea o pondere de 40%,

întrucât pentru aplicarea noilor dispoziții privind structura examenului de admitere la Institutul Național al Magistraturii și formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor este necesară asigurarea unui interval de timp rezonabil pentru pregătirea sistemului judiciar și a Institutului Național al Magistraturii,

având în vedere faptul că, prin Legea nr. 242/2018, durata stagiului judecătorilor și procurorilor a fost majorată de la 1 an la 2 ani, fiind, totodată, modificate în mod substanțial prevederile referitoare la materia organizării și desfășurării examenului de capacitate,

întrucât toate aceste modificări și completări aduse Legii nr. 303/2004 prin Legea nr. 242/2018, referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, care urmăresc asigurarea unei formări profesionale inițiale a magistraților mai complexă, pe o perioadă de 4 ani, urmată de un stagiu de 2 ani, se găsesc într-o legătură indisolubilă,

având în vedere faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. I pct. 157 din Legea nr. 242/2018, cu referire la art. 112 din Legea nr. 303/2004, „Dispozițiile prevăzute la art. 16 alin. (3), art. 19, art. 26 și art. 28 din prezenta lege intră în vigoare începând cu anul școlar 2019—2020”,

având în vedere și solicitarea Consiliului Superior al Magistraturii, motivată de considerentele anterior prezentate, privind amânarea aplicării acestor dispoziții legale, urmând ca acestea să fie aplicabile doar auditorilor de justiție care vor susține concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii începând cu anul 2020, este necesară adoptarea unor soluții legislative temporare referitoare la organizarea, în anul 2019, a concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii, precum și la formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați.

Ținând seama de faptul că este necesară clarificarea problematicii delegării procurorilor în funcțiile de conducere din cadrul parchetelor pentru care numirea se face, potrivit legii, de Președintele României, în scopul consolidării instituționale a acestor instituții judiciare și pentru a da eficiență dispozițiilor legale care reglementează procedura de numire în aceste funcții de conducere, cu evitarea situațiilor de provizorat,

întrucât modificările și completările aduse prin Legea nr. 242/2018 materiei promovării judecătorilor și procurorilor au consacrat promovarea în două etape, mai întâi promovarea pe loc, iar apoi promovarea efectivă la instanțe sau parchete superioare, accesibilă doar judecătorilor și procurorilor care au promovat anterior pe loc și au dobândit astfel gradul profesional imediat superior, ceea ce impune o corelare a prevederilor în acest domeniu, deoarece modalitatea actuală de redactare a acestor texte normative generează dificultăți de interpretare și aplicare a acestora,

ținând seama de necesitatea adoptării unor reglementări prin care să fie eliminate o serie de elemente de incertitudine juridică generate de prevederi existente în legile supuse modificării și completării prin prezenta ordonanță de urgență,

întrucât, în materia promovării judecătorilor și procurorilor la instanța supremă, potrivit reglementării în vigoare, concursul de promovare constă în două probe, respectiv o probă având ca obiect evaluarea actelor întocmite de candidați sau care privesc activitatea acestora și un interviu susținut în fața Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, iar nu în trei probe, cum se prevedea anterior adoptării Legii nr. 242/2018, se impune stabilirea punctajelor alocate fiecăreia dintre cele două probe de concurs, printr-o modificare corespunzătoare a normei; de asemenea, dispozițiile legale actuale nu stabilesc numărul membrilor comisiilor de concurs constituite pentru proba având ca obiect evaluarea actelor întocmite de candidați sau care privesc activitatea acestora.

Întrucât prin Legea nr. 234/2018 a fost modificat art. 44 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, alineatul (3) al acestui articol prevăzând faptul că „acțiunea disciplinară în cazul abaterilor săvârșite de judecători, procurori și magistrați-asistenți se exercită de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar”, fiind așadar eliminată soluția legislativă anterioară care prevedea calitatea de titulari ai acțiunii disciplinare a ministrului justiției, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dar fără ca această soluție să fie însoțită de modificarea corespunzătoare a altor prevederi din materia răspunderii disciplinare, care fac în continuare referire la exercitarea de către aceste persoane a unor prerogative decurgând din calitatea de titulari ai acțiunii disciplinare, nefiind deci asigurată o corelare a prevederilor legale aplicabile în materie,

având în vedere și faptul că dispozițiile în vigoare ale art. 46 alin. (3) teza a doua și art. 48 alin. (4) teza finală din Legea nr. 303/2004 stabilesc faptul că anularea sau modificarea în orice mod a baremului de răspuns stabilit pentru oricare din subiectele de concurs, după ce acest barem a fost adus la cunoștința candidaților, atrage invalidarea concursului și reluarea acestuia, ceea ce va atrage invalidarea concursului și reluarea acestuia chiar și în ipoteza anulării sau modificării baremului pentru un singur subiect de concurs, soluție care va ridica în practică serioase probleme, față de multitudinea subiectelor de concurs, în raport cu care probabilitatea admiterii cel puțin a unei contestații la barem este destul de mare,

având în vedere considerentele Deciziei nr. 45/2018 (paragrafele 201—205) în care Curtea Constituțională a statuat că „obiectul de reglementare al legii analizate este statutul judecătorilor și procurorilor, nefiind admis ca prin legea privind statutul unei categorii socioprofesionale să se reglementeze drepturi și obligații ale notarilor de stat” și că, deși „este dreptul exclusiv al legiuitorului de a reglementa pensii de serviciu, în funcție de politica sa, acesta nu poate realiza o paralelă și o confuziune între funcția de notar de stat și cea de judecător sau procuror”, se impune clarificarea dispozițiilor legale care reglementează vechimea în magistratură și vechimea necesară pentru acordarea pensiilor de serviciu pentru magistrați, prin raportare la utilizarea sintagmei „notar de stat”.

Ținând seama de faptul că forma în vigoare a art. 82 alin. (5) din Legea nr. 303/2004 este de natură a genera confuzii de interpretare, ceea ce contravine Deciziei nr. 45/2018 a Curții Constituționale și se îndepărtează de la scopul legii, realizându-se o confuziune între funcția de notar de stat și cea de judecător sau procuror,

întrucât, în absența unei intervenții legislative imediate, împrejurările anterior prezentate ar continua să subziste, ceea ce este de natură a afecta concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, delegarea procurorilor în funcțiile de conducere, promovarea judecătorilor și procurorilor,

având în vedere și faptul că o eventuală legiferare, pe altă cale decât delegarea legislativă, chiar în procedură de urgență, nu ar fi de natură să înlăture de îndată aceste consecințe negative care continuă să se producă asupra societății, considerând că toate acestea constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. 1. — (1) În anul 2019, admiterea la Institutul Național al Magistraturii se realizează potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(2) Formarea profesională inițială și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii pentru auditorii de justiție admiși la Institutul Național al Magistraturii în anul 2019, precum și stagiul și examenul de capacitate ale acestora se organizează și desfășoară potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

(3) Durata stagiului judecătorilor și procurorilor admiși până în anul 2019 la Institutul Național al Magistraturii este de 1 an și se desfășoară potrivit prezentei ordonanțe de urgență.

(4) Dispozițiile art. 2—12 se completează cu dispozițiile Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care acestea nu sunt contrare prevederilor prezentei ordonanțe de urgență.

Art. 2. — (1) Admiterea la Institutul Național al Magistraturii se face cu respectarea principiilor transparenței și egalității, exclusiv pe bază de concurs.

(2) Poate fi admisă la Institutul Național al Magistraturii persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

a) are cetățenia română, domiciliul în România și capacitate deplină de exercițiu;

- b) este licențiată în drept;
- c) nu are antecedente penale sau cazier fiscal și se bucură de o bună reputație;
- d) cunoaște limba română;
- e) este aptă, din punct de vedere medical și psihologic, pentru exercitarea funcției. Comisia medicală se numește prin ordin comun al ministrului justiției și al ministrului sănătății. Taxele examenului medical se suportă din bugetul Institutului Național al Magistraturii.

Art. 3. — (1) Concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii se organizează la data și locul stabilite de Institutul Național al Magistraturii, cu aprobarea Consiliului Superior al Magistraturii. Data, locul, modul de desfășurare a concursului de admitere și numărul de locuri scoase la concurs se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și pe cea a Institutului Național al Magistraturii, cu cel puțin 60 de zile înainte de data stabilită pentru concurs.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se aduc la cunoștință și printr-un comunicat care se publică în trei cotidiane centrale.

(3) Pentru înscrierea la concursul prevăzut la alin. (1), candidatul plătește o taxă al cărei quantum se stabilește prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, în funcție de cheltuielile necesare pentru organizarea concursului.

(4) Consiliul Superior al Magistraturii stabilește numărul de cursanți, în funcție de posturile de judecători și procurori vacante, precum și de cele care vor fi înființate.

(5) Comisia de admitere, comisia de elaborare a subiectelor și comisia de soluționare a contestațiilor sunt numite prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii. Verificarea dosarelor candidaților și îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 2 alin. (2) se realizează de comisia de admitere.

(6) Rezultatele concursului se afișează la sediul Institutului Național al Magistraturii și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și pe cea a Institutului Național al Magistraturii.

(7) Candidații nemulțumiți de rezultatele concursului pot formula contestații în termen de 3 zile de la afișare la comisia de soluționare a contestațiilor. Aceasta le va soluționa în termen de 3 zile. Decizia comisiei de soluționare a contestațiilor este irevocabilă, dispozițiile alin. (6) fiind aplicabile în mod corespunzător.

(8) Verificarea îndeplinirii condiției bune reputații și a condiției de a fi apt din punct de vedere medical și psihologic pentru exercitarea funcției se realizează după afișarea rezultatelor definitive ale concursului.

Art. 4. — (1) Durata cursurilor de formare profesională a auditorilor de justiție este de 2 ani. După primul an de cursuri, auditorii de justiție optează, în ordinea mediilor și în raport cu numărul posturilor, pentru funcția de judecător sau procuror.

(2) În perioada cursurilor, auditorii de justiție efectuează stagii de practică în cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor, asistă la ședințele de judecată și la activitatea de urmărire penală, pentru a cunoaște în mod direct activitățile pe care le desfășoară judecătorii, procurorii și personalul auxiliar de specialitate.

(3) Programul de formare profesională a auditorilor de justiție se aprobă de Consiliul Superior al Magistraturii, la propunerea Institutului Național al Magistraturii.

Art. 5. — (1) După încheierea cursurilor în cadrul Institutului Național al Magistraturii, auditorii de justiție susțin un examen de absolvire, constând în probe teoretice și practice, prin care se verifică însușirea cunoștințelor necesare exercitării funcției de judecător sau de procuror.

(2) Auditorii de justiție care au promovat examenul prevăzut la alin. (1) vor fi numiți, potrivit legii, în funcțiile pentru care au optat după primul an de cursuri în cadrul Institutului Național al Magistraturii.

(3) Auditorii de justiție care nu promovează examenul de absolvire se pot prezenta încă o dată pentru susținerea acestuia la următoarea sesiune organizată de Institutul Național al Magistraturii. În cazul în care auditorul de justiție nu se prezintă, în mod nejustificat, la examen sau nu promovează examenul în a doua sesiune, el nu poate fi numit ca judecător sau procuror și este obligat să restituie bursa și cheltuielile de școlarizare.

Art. 6. — (1) Judecătorii stagiați și procurorii stagiați sunt numiți în funcție de către Consiliul Superior al Magistraturii, pe baza mediei generale, obținută prin însumarea celor trei medii de la sfârșitul fiecărui an de studiu și de la examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii.

(2) Durata stagiului este de 1 an.

(3) În perioada stagiului, judecătorii și procurorii sunt obligați să continue formarea profesională, sub coordonarea unui judecător sau procuror anume desemnat de președintele judecătoriei sau, după caz, de prim-procurorul parchetului de pe lângă această instanță.

(4) Conducerea instanțelor și a parchetelor este obligată să asigure toate condițiile pentru buna desfășurare a stagiului.

Art. 7. — (1) Judecătorul sau procurorul care răspunde de coordonarea judecătorilor stagiați sau, după caz, a procurorilor stagiați întocmește trimestrial un referat de evaluare individuală privind însușirea cunoștințelor practice specifice activității de judecător sau de procuror.

(2) În vederea prezentării la examenul de capacitate, ultimul referat de evaluare individuală cuprinde avizul consultativ al președintelui curții de apel sau al procurorului general al parchetului de pe lângă aceasta.

Art. 8. — (1) Examenul de capacitate al judecătorilor stagiați și al procurorilor stagiați se organizează de Consiliul Superior al Magistraturii, prin intermediul Institutului Național al Magistraturii.

(2) La examenul de capacitate prevăzut la alin. (1) participă judecătorii stagiați și procurorii stagiați, precum și personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii și al instituțiilor coordonate sau subordonate, Ministerului Public, precum și din cadrul Ministerului Justiției și al instituțiilor coordonate sau subordonate acestuia, dispozițiile privind desfășurarea și durata stagiului aplicându-se în mod corespunzător și acestei categorii de personal.

(3) Data, locul și modul de desfășurare a examenului de capacitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, precum și pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și pe cea a Institutului Național al

Magistraturii și se comunică instanțelor judecătorești și parchetelor de pe lângă acestea, cu cel puțin 90 de zile înainte de data stabilită pentru examenul de capacitate.

(4) Cererile de înscriere la examenul de capacitate, însoțite de referatele de evaluare și de celelalte acte necesare potrivit Regulamentului privind examenul de capacitate al judecătorilor stagiați și al procurorilor stagiați, se depun la Consiliul Superior al Magistraturii în termen de 60 de zile de la publicarea datei examenului.

Art. 9. — (1) Comisia pentru examenul de capacitate al judecătorilor și comisia pentru soluționarea contestațiilor sunt alcătuite din judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, judecători de la curțile de apel și formatori din Institutul Național al Magistraturii, numiți prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Comisia pentru examenul de capacitate al procurorilor și comisia pentru soluționarea contestațiilor sunt alcătuite din procurori de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, procurori de la parchetele de pe lângă curțile de apel și formatori din Institutul Național al Magistraturii, numiți prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii.

Art. 10. — (1) Examenul de capacitate constă în verificarea cunoștințelor teoretice și practice prin probe scrise și orale.

(2) Probele cu caracter teoretic au ca obiect fundamentele constituționale ale statului de drept, instituțiile de bază ale dreptului, organizarea judiciară și Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor. La susținerea probelor orale participă cel puțin 3 membri ai comisiilor prevăzute la art. 9.

(3) Probele cu caracter practic constau în soluționarea de spețe și întocmirea de acte judiciare, distincte pentru judecători și procurori, în funcție de specificul activității acestora.

Art. 11. — (1) Rezultatele examenului de capacitate se înscriu în tabelul de clasificare a candidaților, care se afișează la sediul Institutului Național al Magistraturii și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii și pe cea a Institutului Național al Magistraturii.

(2) Contestațiile pentru examenul de capacitate cu privire la probele scrise se trimit la Institutul Național al Magistraturii, în termen de 72 de ore de la afișarea rezultatelor, de către candidați, curțile de apel sau parchetele de pe lângă acestea. Contestațiile se soluționează în termen de 3 zile. Decizia comisiei de soluționare a contestațiilor este irevocabilă, dispozițiile alin. (1) fiind aplicabile în mod corespunzător.

(3) Notarea la probele orale este definitivă.

(4) După întocmirea tabelului de clasificare a candidaților, Consiliul Superior al Magistraturii validează examenul de capacitate, în prima ședință care urmează afișării rezultatelor.

(5) Consiliul Superior al Magistraturii poate invalida, în tot sau în parte, examenul de capacitate în cazurile în care constată că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege sau de regulament privind organizarea examenului sau că există dovada săvârșirii unor fraude.

Art. 12. — (1) După validarea examenului de capacitate, lista tuturor posturilor vacante de la judecătorii și parchetele de pe lângă aceste instanțe se publică de îndată, separat pentru judecători și procurori, în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, și se afișează la sediile instanțelor și parchetelor, prin grija Consiliului Superior al Magistraturii.

(2) Candidații declarați admiși la examenul de capacitate au dreptul, în ordinea mediilor, să își aleagă posturile, în termen de 15 zile libere de la publicarea acestora în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(3) Candidatului care nu și-a exercitat dreptul de alegere a postului în termenul prevăzut la alin. (2) i se propune, din oficiu, un post de către Consiliul Superior al Magistraturii. Refuzul de a accepta propunerea este considerat demisie.

(4) La medii egale are prioritate la alegerea postului, în următoarea ordine, candidatul care funcționează la instanța sau parchetul pentru care a optat ori cel care are o vechime mai mare în magistratură.

(5) Repartizarea pe posturi se afișează la sediul Consiliului Superior al Magistraturii, al instanțelor și al parchetelor, se comunică persoanelor interesate și se publică pe pagina de internet a Consiliului Superior al Magistraturii.

(6) În circumscripțiile instanțelor și parchetelor unde o minoritate națională are o pondere de cel puțin 50% din numărul locuitorilor, la medii egale, au prioritate candidații cunoscători ai limbii acelei minorități.

Art. 13. — Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 44, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 44. — (1) Pot participa la concursul de promovare pe loc, în gradul profesional imediat superior, judecătorii și procurorii care au avut calificativul «foarte bine» la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și îndeplinesc următoarele condiții minime de vechime:

a) 7 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de tribunal sau tribunal specializat și procuror la parchetul de pe lângă tribunal sau la parchetul de pe lângă tribunalul specializat;

b) 10 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcțiile de judecător de curte de apel și procuror la parchetul de pe lângă aceasta;

c) 10 ani vechime în funcția de judecător sau procuror, pentru promovarea în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.”

2. Articolul 46 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 46. — (1) Concursul de promovare pe loc constă în susținerea unei probe scrise.

(2) Procedura de desfășurare a concursului, inclusiv modalitatea de contestare a rezultatelor, precum și materiile la care se susține proba scrisă prevăzută la alin. (1), în funcție de specializarea judecătorului sau procurorului, se stabilesc prin Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de promovare a judecătorilor și procurorilor.

(3) Dispozițiile art. 21 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.”

3. La articolul 46³, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Procedura de organizare și desfășurare a concursului, inclusiv comisiile de concurs și constituirea acestora, aspectele supuse verificării în cadrul probei prevăzute la alin. (1) și modalitatea de stabilire și contestare a rezultatelor se stabilesc prin regulamentul prevăzut la art. 46 alin. (2).”

4. La articolul 48, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Concursul sau examenul constă în prezentarea unui proiect referitor la exercitarea atribuțiilor specifice funcției de conducere și în probe scrise privind managementul, comunicarea, resursele umane, capacitatea candidatului de a lua decizii și de a-și asuma răspunderea, rezistența la stres și un test psihologic. Contestațiile cu privire la proba scrisă se trimit Institutului Național al Magistraturii în termen de 3 zile de la publicarea rezultatelor.”

5. La articolul 48, alineatul (6¹) se abrogă.

6. La articolul 52, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Pot participa la concursul de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție judecătorii care au îndeplinit efectiv cel puțin 3 ani funcția de judecător la curtea de apel, au obținut calificativul «foarte bine» la ultimele 3 evaluări, nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani și au o vechime de cel puțin 18 ani în funcțiile prevăzute la art. 44 alin. (1). Dispozițiile art. 44 alin. (2) se aplică în mod corespunzător.”

7. La articolul 52¹, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Comisiile de concurs sunt alcătuite din câte 2 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție și câte un cadru didactic universitar având grad de conferențiar sau profesor universitar de la o facultate de drept din cadrul universităților de cercetare avansată și educație, astfel cum acestea sunt clasificate potrivit art. 193 alin. (4) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.”

8. La articolului 52² alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 52². — (1) În cadrul probei prevăzute la art. 52¹ alin. (2) lit. a), la cererea comisiilor de concurs, Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii va solicita, prin intermediul curților de apel, hotărâri judecătorești pronunțate și redactate de candidați, precum și celelalte date necesare evaluării potrivit prezentei legi.”

9. Articolul 52⁵ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 52⁵. — (1) Punctajul maxim ce poate fi atribuit la probele prevăzute la art. 52¹ alin. (2) este de 100 de puncte, distribuite astfel:

a) 50 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. a);

b) 50 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. b);

(2) Punctajul minim pentru a fi declarat admis la probele prevăzute la art. 52¹ alin. (2) este următorul:

a) 35 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. a);

b) 35 de puncte pentru proba prevăzută la art. 52¹ alin. (2) lit. b);

(3) Punctajul minim pentru a fi declarat admis la concurs este de 70 de puncte.”

10. La articolului 54, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 54. — (1) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorul șef al Direcției Naționale Anticorupție,

adjuncții acestuia, procurorul șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, adjuncții acestuia, precum și procurorii șefi de secții ai acestor parchete sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, dintre procurorii în funcție sau dintre judecătorii care au îndeplinit funcția de procuror, pentru un mandat de 3 ani, cu posibilitatea reînvestirii o singură dată.”

11. La articolul 57, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (7¹), cu următorul cuprins:

„(7¹) Procurorii nu pot fi delegați în funcțiile de conducere din cadrul parchetelor pentru care numirea se face de Președintele României.”

12. La articolul 65 alineatul (1), litera i) se modifică și va avea următorul cuprins:

„i) neîndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 14 alin. (2) lit. a) și e) ori a condiției privind buna reputație, dacă în acest din urmă caz se apreciază că nu se impune menținerea în funcție;”

13. La articolul 82, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) Persoanele care îndeplinesc condițiile de vechime prevăzute la alin. (1) și (3) în funcția de judecător, procuror, magistrat-asistent sau personal de specialitate juridică asimilat judecătorilor, precum și în funcția de judecător ori procuror financiar sau consilier de conturi de la secția jurisdicțională a Curții de Conturi se pot pensiona și pot beneficia, la împlinirea vârstei de 60 de ani, de pensie de serviciu, chiar dacă la data pensionării au o altă ocupație. În acest caz, pensia se stabilește dintr-o bază de calcul egală cu indemnizația de încadrare brută lunară pe care o are un judecător sau procuror în activitate, în condiții identice de funcție, vechime și grad al instanței sau parchetului, și sporurile, în procent, avute la data eliberării din funcție ori, după caz, cu salariul de bază brut lunar și sporurile avute în ultima lună de activitate înainte de data pensionării. De această pensie de serviciu pot beneficia numai persoanele care au fost eliberate din funcție din motive neimputabile.”

14. La articolul 86, alineatul (2) se abrogă.

Art. 14. — Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 29 alineatul (1), litera b) se abrogă.

2. La articolul 29, după alineatul (4) se introduce un nou alineat, alineatul (5), cu următorul cuprins:

„(5) Colegiul de conducere nu va putea adopta Regulamente sau hotărâri prin care să adauge la dispozițiile cuprinse în legi, pe motiv că acestea ar fi neclare sau incomplete.”

3. La articolul 49, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (8), cu următorul cuprins:

„(8) Colegiile de conducere nu vor putea adopta hotărâri prin care să adauge la dispozițiile cuprinse în legi, pe motiv că acestea ar fi neclare sau incomplete.”

4. La articolul 88¹, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (6), cu următorul cuprins:

„(6) Ori de câte ori Codul de procedură penală sau alte legi speciale fac trimitere la „procurorul ierarhic superior” în cazul infracțiunilor de competența Secției pentru investigarea

infracțiunilor din justiție, prin acesta se înțelege procurorul șef al secției, inclusiv în cazul soluțiilor dispuse anterior operaționalizării acesteia.”

5. La articolul 88⁵, după alineatul (11) se introduc două noi alineate, alineatele (11¹) și (11²), cu următorul cuprins:

„(11¹) Membrii comisiilor de concurs prevăzute în prezenta secțiune nu devin incompatibili și își exprimă votul în Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.

(11²) Comisiile de concurs prevăzute de art. 883, respectiv de art. 885 își desfășoară legal activitatea în prezenta a cel puțin 3 membri.”

6. La articolul 88⁸ alineatul (1), litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) exercitarea și retragerea căilor de atac în cauzele de competența Secției, inclusiv în cauzele aflate pe rolul instanțelor sau soluționate definitiv anterior operaționalizării acesteia potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție.”

7. La articolul 88⁸ alineatul (1), după litera d) se introduce o nouă literă, litera e), cu următorul cuprins:

„e) exercitarea altor atribuții prevăzute de lege.”

8. La articolul 120, alineatele (6) și (7) se abrogă.

Art. 15. — Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 38, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (7), cu următorul cuprins:

„(7) Plenul Consiliului nu va putea adopta Regulamente sau hotărâri prin care să adauge la dispozițiile cuprinse în legi, pe motiv că acestea ar fi neclare sau incomplete.”

2. La articolul 40 alineatul (1), literele m) și o) se abrogă.

3. La articolul 41 alineatul (1), după litera f) se introduce o nouă literă, litera g), cu următorul cuprins:

„g) urmărește respectarea prevederilor legale și regulamentare în domeniul organizării și funcționării instanțelor și ia măsurile necesare înlăturării imediate a vulnerabilităților ce pot afecta buna desfășurare a activității acestora.”

4. La articolul 41, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii nu vor putea adopta Regulamente sau hotărâri prin care să adauge la dispozițiile cuprinse în legi, pe motiv că acestea ar fi neclare sau incomplete.”

5. La articolul 45, alineatul (8) se abrogă.

6. La articolul 49, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(1) În procedura disciplinară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citarea judecătorului sau a procurorului împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară și a Inspecției Judiciare este obligatorie. Judecătorul sau procurorul poate fi reprezentat de un alt judecător ori procuror sau poate fi asistat ori reprezentat de un avocat. Neprezentarea judecătorului sau a procurorului cercetat la judecarea acțiunii nu împiedică desfășurarea în continuare a judecării.”

7. La articolul 51, alineatele (1) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 51. — (1) Hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se redactează, obligatoriu, în termen de cel mult 20 de zile de la pronunțare și se comunică, de îndată, în scris, judecătorului sau procurorului vizat, precum și Inspecției Judiciare. Comunicarea hotărârilor este asigurată de Secretariatul general al Consiliului Superior al Magistraturii.

.....

(3) Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul sancționat ori, după caz, de Inspecția Judiciară. Competența soluționării recursului aparține Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 5 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii sau judecătorul sancționat disciplinar.”

Art. 16. — În aplicarea prevederilor art. 1—12, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, Plenul Consiliul Superior al Magistraturii aprobă, prin hotărâre care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I:

a) Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, care prevede modul de organizare, tematica, bibliografia, probele de examen, procedura de desfășurare a concursului de admitere și a examenului de absolvire, precum și media minimă de admitere și de absolvire a Institutului Național al Magistraturii;

b) Regulamentul privind examenul de capacitate al judecătorilor stagiați și al procurorilor stagiați.

Art. 17. — Delegările în funcțiile de conducere din parchete, prevăzute la art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta ordonanță de urgență, încetează în termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Ministrul justiției,
Tudorel Toader

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ
privind unele măsuri pentru aplicarea Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului
din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată
în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO)

Ținând seama de intrarea în vigoare la 20 noiembrie 2017 a Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), precum și de faptul că Parchetul European, denumit în continuare *EPPO*, va efectua primele anchete la trei ani de la intrarea în vigoare a Regulamentului, respectiv începând cu 20 noiembrie 2020,

luând în considerare că, până la data de 20 noiembrie 2020, EPPO trebuie operaționalizat pe deplin, eforturile Uniunii Europene în acest domeniu concentrându-se în prima parte a anului 2019 pe necesitatea numirii procurorului-șef european și a procurorilor europeni și procurorilor europeni delegați,

în contextul în care primul semestru al anului 2019 este marcat de Președinția României a Consiliului Uniunii Europene care și-a asumat printre prioritățile în domeniul justiției penale și facilitarea operaționalizării EPPO,

având în vedere că până în luna martie 2019, Guvernul României trebuie să prezinte trei candidați pentru postul de procuror european, astfel încât să poată fi efectuată în a doua jumătate a anului 2019 numirea efectivă a procurorilor europeni în cadrul EPPO, astfel cum s-a solicitat printr-o scrisoare adresată autorităților române de către doamna Vera Jurova, comisar european pentru justiție, consumatori și egalitate de gen și domnul Gunter H. Oettinger, comisar pentru buget și resurse umane, ținând seama de necesitatea adoptării unor reglementări la nivel de lege care să stabilească procedura de desemnare de către statul român a candidaților pentru funcțiile de procuror european și procuror european delegat,

în condițiile în care lipsa unor reglementări interne care să permită de urgență derularea în termeni clari, imperativi și unici a procedurii de selectare poate fi de natură a afecta îndeplinirea de către România a obligației legale ce decurge din participarea la forma de cooperare consolidată privind Parchetul European, prin necomunicarea la timp a candidaților români pentru postul de procurori europeni,

ținând cont că cele prezentate mai sus constituie o situație extraordinară a cărei reglementare nu mai poate fi amânată, în sensul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, iar o eventuală legiferare pe altă cale decât delegarea legislativă nu ar fi de natură să înlăture de îndată consecințele negative care s-ar produce prin necomunicarea de România, în termenul stabilit, a numelor candidaților români la funcția de procuror european și procuror european delegat,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

ARTICOLUL 1

**Desemnarea candidaților în numele României
pentru funcția de procuror european**

(1) Ministrul justiției desemnează trei candidați în numele României în vederea numirii, de către Consiliul Uniunii Europene, în funcția de procuror european, în condițiile art. 16 din Regulamentul (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), denumit în continuare *Regulament*.

(2) Candidații în numele României pentru funcția de procuror european sunt selectați în urma unui interviu în fața unei comisii de selecție prezidate de ministrul justiției și din care fac parte președintele Consiliului Superior al Magistraturii și doi specialiști în domeniul cooperării judiciare internaționale în materie penală, desemnați de către ministrul justiției.

(3) Își pot depune candidatura procurori sau judecători cu minimum 15 ani vechime în funcția de procuror sau judecător, cu grad de parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv cu grad de curte de apel, și care dispun de experiență practică relevantă în sistemul judiciar românesc.

(4) Comisia de selecție prevăzută la alin. (2) este convocată de ministrul justiției. În termen de 5 zile de la convocare, comisia, prin grija secretariatului acesteia, asigurat de compartimentul resurse umane din cadrul Ministerului Justiției,

publică anunțul privitor la selecția candidaților în numele României pentru funcția de procuror european pe paginile de internet ale Ministerului Justiției, Consiliului Superior al Magistraturii și Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În anunț sunt indicate cerințele prevăzute pentru ocuparea acestei funcții, documentația ce trebuie prezentată, data și locul desfășurării interviului, termenul până la care pot fi depuse candidaturile.

(5) Candidații pentru funcția de procuror european depun la Ministerul Justiției, în termenul prevăzut la alin. (4), o scrisoare de candidatură însoțită de orice alte înscrisuri considerate relevante de către candidați.

(6) Interviul se transmite în direct, audio-video, pe pagina de internet a Ministerului Justiției. Interviul are o durată de maximum 45 de minute/candidat.

(7) Evaluarea candidaților se face pe baza aspectelor relevante rezultate din susținerea interviului, din analiza documentelor depuse de către candidat cu privire la experiența practică relevantă, precum și a altor aspecte verificabile rezultate din activitatea sa anterioară.

(8) În termen 5 zile de la data interviului, comisia de selecție prevăzută la alin. (2) selectează trei candidați, care vor fi incluși în lista cu trei candidaturi pe care ministrul justiției o va înainta Consiliului Uniunii Europene. Lista este publicată pe site-ul Ministerului Justiției.

ARTICOLUL 2

Autoritatea relevantă

Ministerul Justiției este autoritate națională relevantă, în sensul art. 13 alin. (2) din Regulament.

ARTICOLUL 3

Desemnarea de către România a candidaților pentru funcția de procuror european delegat

(1) Ministrul justiției comunică procurorului-șef european, în vederea numirii de către Colegiul Parchetului European, în condițiile art. 17 din Regulament, numele candidaților la funcția de procuror european delegat în România.

(2) Candidații la funcția de procuror european delegat în România sunt desemnați de ministrul justiției în urma unei proceduri de selecție, dispozițiile art. 1 aplicându-se în mod corespunzător.

(3) Pot fi desemnați drept candidați la funcția de procuror european delegat procurori cu minimum 12 ani vechime în funcția de procuror cu grad profesional cel puțin de parchet de pe lângă tribunal, care dispun de experiență practică relevantă în sistemul juridic românesc, îndeosebi în domeniul urmăririi penale a infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene ori a infracțiunilor în domeniul fiscal sau vamal.

ARTICOLUL 4

Drepturile și statutul procurorului european în numele României

(1) Procurorul european în numele României beneficiază de drepturile prevăzute în Regulament.

(2) La data numirii în funcția de procuror european, persoana este eliberată din funcția de procuror sau judecător. Procurorul european în numele României are dreptul, la încetarea mandatului, să revină la postul de judecător sau procuror deținut anterior, care se rezervă în condițiile legii.

(3) Perioada în care o persoană exercită funcția de procuror european constituie vechime în funcția de judecător sau procuror.

(4) Dispozițiile prezentului articol se aplică și procurorului european în numele României numit procuror-șef european adjunct, precum și în cazul în care un procuror sau judecător român este numit în funcția de procuror-șef european.

ARTICOLUL 5

Drepturile și statutul procurorului european delegat în România

(1) De la data numirii în funcția de procuror european delegat și până la data eliberării din această funcție, procurorul european delegat în România este și rămâne procuror în înțelesul Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, instrumentând dosare de competența Parchetului European.

(2) Pe durata numirii ca procuror european delegat în România, acesta beneficiază exclusiv de o remunerație acordată de către Parchetul European, în condițiile art. 96 alin. (6) din Regulament. Pentru sumele primite cu titlu de remunerație din partea Parchetului European se aplică legislația în vigoare privind impozitarea și contribuțiile de asigurări sociale și asigurări sociale de sănătate.

(3) Celelalte dispoziții din legea română privind statutul, drepturile, cu excepția celor salariale, precum și obligațiile procurorilor rămân aplicabile procurorului european delegat.

ARTICOLUL 6

Alte dispoziții

(1) Procurorul european numit în numele României, inclusiv în cazul în care este numit procuror-șef european adjunct, precum și procurorul-șef european de cetățenie română au dreptul la pașaport diplomatic.

(2) Dispozițiile Legii nr. 105/2012 privind detașarea experților naționali la instituțiile și organismele Uniunii Europene și ale art. 111 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 123/2007 privind unele măsuri pentru consolidarea cooperării judiciare cu statele membre ale Uniunii Europene, aprobată cu modificări prin Legea nr. 85/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător și în cazul experților naționali detașați, în condițiile legii, la Parchetul European în condițiile art. 98 din Regulament.

(3) În aplicarea dispozițiilor art. 25 alin. (6) din Regulament, autoritatea națională competentă este procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(4) Cheltuielile care revin României pentru îndeplinirea atribuțiilor procurorilor europeni delegați se suportă din bugetul Ministerului Public, fiind prevăzute într-o poziție bugetară distinctă. Personalul necesar desfășurării activității procurorului european delegat, precum și suportul material și logistic se asigură de către Ministerul Public.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Tudorel Toader

Ministrul finanțelor publice,

Eugen Orlando Teodorovici

Ministrul afacerilor externe,

Teodor-Viorel Meleşcanu

p. Ministrul delegat pentru afaceri europene,

Alexandru-Victor Micula,

secretar de stat

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind reluarea activității domnului Ion Anghel în funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Apelor și Pădurilor

Având în vedere cererea domnului Ion Anghel, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/1.334/TG din 25 ianuarie 2019,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 96 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ion Anghel își reia activitatea în funcția publică de secretar general adjunct în cadrul Ministerului Apelor și Pădurilor.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 20 februarie 2019.

Nr. 36.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

